

NKs debutantpris

Vinneren av NKs debutantpris har skapt et verk som forteller om kampen med kroppen. Arbeidet er sterkt på et konseptuelt nivå, men den måten materialene er sammensatt, bearbeidet og formet på, gjør at konseptet treffer tilskueren rett i magen – på en umiddelbar, fysisk og følelsesmessig måte. Kroppen vår kjenner seg selv igjen i verket. Samtidig viser verket et fravær av kropp som gir oss ubehag og en følelse av fremmedhet.

Verket lar oss kjenne på avstanden vi har fått til kroppen. Det er hardt i overflaten og hult i midten, som et stramt skall som illustrerer kroppens utside. Det sosiale mennesket har til alle tider formet kroppen etter idealer. Skalpellen har vært med oss lenge. I dag iscenesetter vi oss selv i sosiale medier, gjennom nøye regisserte selfies med skjønnhetsfilter. Tidligere har stramt tilsnørte korsetter gjort samme nytte. Vi har stadig stropet oss inn i en form.

Verket fremstår som klinisk og hygienisk i uttrykket. Det kan minne om tilstandene i 2020, med håndsprit, munnbind og fokus på rene flater. I en tid da vi er sårbare, lengter vi kanskje etter en rustning. Men her har vi i så fall en ambivalent rustning. Kunstneren forteller at verket skal treffe et smertepunkt, der det både relaterer til kroppen og støter den bort. Smertepunktet går rett inn i brystet i form av en metallkrok, og vi kjenner det nærmest fysisk.

Ser man nøyere etter, har verket noe sykkelig ved seg. Glasuren som dekker den hule formen har skallet av, og viser frem hva som befinner seg under den polerte overflaten. Verkets tittel henviser til antikkens Hellas og byen som huset Asklepios, legekunstnens gud, og den klassiske verdens epistenter for helbredelse. Her mottok de syke drømmer som skulle fortelle om hvordan de kunne bli friske. Kanskje er det noe slikt som endelig får komme frem under det stramme skallet av glaser?

Ideen bak verket er gjennomført sterkt og komplekst, og den tekniske utformingen er utsøkt. Men først og fremst treffer verket på en rå og ordløs måte.

Årets debutantpris går til Linda Morell, for verket «Epidaurus» (2020)

Tidligere vinnere av NKs debutantpris

Veslemøy Lilleengen, leire	2019
Helle Høeg-Voldstad, keramikk	2018
Ahmed Umar, blandet materiale	2017

NK's debutant price

The winner of NK's debutant prize has created a work that describes the struggle of the body. The work is powerful on a conceptual level, but the way the materials are combined, processed and formed makes this concept punch the viewer right in the stomach – in a direct, physical and emotional way. Our body recognises itself in the work. At the same time, the work demonstrates the absence of body, which arouses uneasiness and a feeling of alienation.

The work causes us to feel the distance we have developed to our bodies. It is hard on the surface and hollow in the middle, like a tight casing that illustrates the body's exterior. The social human being has always formed the body in keeping with the ideals of the day. The scalpel has been with us for a long time. Today we construct our own image of ourselves in the social media, via meticulously planned selfies, including beautifying filters that erase flaws. In previous eras, tightly laced corsets served the same purpose. We have continuously strapped ourselves into a mould.

The work is clinical and hygienic in appearance. One might say it epitomises the situation in 2020, with its hand sanitizers, masks and focus on clean surfaces. At a time when we are vulnerable, perhaps we long for protective armour. If that's true, then here we have an ambiguous type of armour. The artist states that the work is intended to strike at a point of pain that is both related to the body and repels it. The pain enters straight through the chest in the form of a metal hook, and we can almost feel it physically.

If one takes a closer look, the work has something sickly about it. The glaze that covers the hollow form has peeled off, and reveals what lies beneath the polished surface. The title of the work refers to the Ancient Greek city, the home of Asklepios, god of medicine, and the classical world's epicentre for healing. Here the ill received prophecies that would reveal to them how they could heal. Perhaps it is something like this that is finally emerging out of the tight glaze casing?

The idea behind the work is powerful and complex, and the technical execution is outstanding. But more than anything, the impact it has on us is raw and wordless.

This year's debutant prize goes to Linda Morell, for the work "Epidaurus" (2020)

Previous winners of NK's Debutant Prize

Veslemøy Lilleengen, clay	2019
Helle Høeg-Voldstad, ceramics	2018
Ahmed Umar, mixed materials	2017

NKS debutántabálkkašupmi

NKS debutántabálkkašupmi vuoti lea duddjon dáidaga mii muitala dáistaleami rupmašiin. Bargu lea nanus doabalaš dásis, muhto vuohki movt ávdnasat leat ovtastuvvon, dikšojuvvon ja hábmejuvvon, dahká ahte konseapta deaivá geahčči ja váikkuha – dakkaviide, fysalaččat ja dovduičuohcci ládje. Dáidda váikkuha ja čuohcá rupmašii. Seammás dáidda vuosiha rupmaša jávkosis mii buktá unohisvuoda ja dagaha ahte dovda vuostálasvuoda amasvuhtii.

Dáidaga bakte mii beassat dovdat dan gaská mii mis lea iežamet rupmašii. Dat lea olgguldasat garas ja skoavddas siskko-bealde, dego čavga garra mii govvida rupmaša olggobeali. Dat sosiála olmmoš lea álohii hábmet rupmaša ideálaid mielde. Mii lea guhka juo geavahan čuohtadusniibbi. Odne mii iežamet čalmmustahttit sosiála mediain, vuolaš hábmejuvvon ja čábbuduvvon iežáriid bakte. Ovdalaš áiggi korseahtas lei sullii seamma ávki. Mii leat gurpan iežamet dihto forbmii.

Čájehanvuogis dáidda ipmirduvvo klinihkalažžan ja ráinnasin. Dat sáhtta muittuhit 2020 diliid, go fertimet adnit desinfiserenlurvosa giedaide, njálbmesuoji ja ráidnejuvvon duolbadasat. Dan áiggis go mii leat hearkkes dilis, mii dáidit áibbašit ruovderumašsuoji. Muhto de dás mis gal lea vuostálas ruovderumašsuoji. Dáiddár muitala ahte dáidda galgá deaivat dan mii bávvčada, gokko dat čujuha rupmašii seammás go dan duvdá eret. Bávvčasčuoikkis čugge njuolga raddái dego ruovdefaggi nu ahte mii dovdat ahte faggi duodaid čuoggu.

Jus dárkilit geahččat, de dáidagis lea skibas hámadat. Lásebajildus mii gokčá olles skoavdehámi lea laigagohtán eret, ja duodašta mii šelges bajildusa vuolde lea. Dáidaga fáddá čujuha antihka Greikkariikii ja gávpogii gos Asklepios orui, mii lei máilmmi klassihkalaš dálkkodeami epi-guovddáš. Doppe ožžo buohccit nieguid dahje oainnáhusaid mat galge muitalit movt sii sáhtte dearvvašmuvvat. Dáidá leat juoga diekkár mii beassá oidnosii čavga lásebajildusa vuolde?

Dáidaga jurdda lea nannosit ja mánggadáfot čadahuvvon, ja dan teknihkalaš hábmen lea hárvanaš. Muhto vuosttažettiin dáidda garrasit ja sánehisvuodain fuomášuhtta geahčči.

Dán jagi debutántabálkkašupmi juhkkovuvvo Linda Morellii, dáidagis «Epidaurus» (2020)

Debutántabálkkašumi ovdeš vuoitit

Veslemøy Lilleengen, láirá	2019
Helle Høeg-Voldstad, bálseduodji	2018
Ahmed Umar, seaguhuvvon ávdnasat	2017

Finn Erik Alsos' minnepris

Årets minnepris går til kunstneren bak et verk som har en interessant fellesnevner med debutantprisverket. Uttrykket er visuelt sett totalt forskjellig, men i begge verkene fremstår smertegrense og sårbarhet som et viktig og tankevekkende omdreiningspunkt.

I dette verket er den nevnte kampen med materialet sterkt til stede. Materialet tynes til sin ytterste grense, det samme gjør kunstnerens kropp. Begge strekkes mot et smertepunkt, som er merkbart til stede for betrakteren i møte med verket.

Verket er utført i korpus, en gammel og tradisjonsrik teknikk, der en metallplate langsomt blir hamret til en hul gjenstand, for eksempel en skål eller en kjele. Det er ikke mange som bruker teknikken i dag. Hammerarbeidet kan være enormt tungt og tidkrevende. Når vi har maskiner til å forme gjenstander for oss, fremstår styrken og tålmodigheten som kreves av korpusarbeid, kanskje enda tyngre.

Prisvinneren går imot slike holdninger og gjør prosessen enda mer krevende. Metallplatene bankes hinsides den hule beholderen, til de blir tynne som løv. Kunstneren holder i hevd en erfaringsbasert kunnskap som gjør det mulig å jobbe på denne måten. Samtidig transformeres uttrykkspotensialet i korpus til det ugjenkjennelige.

Den eksperimentelle måten å jobbe med metallet på får det harde materialet til å fremstå både skjørt, føyelig og ekspressivt. Kobberplaten må varmes opp hver gang den blir hard av de gjentatte hammerslagene, og det oppstår en patina som gir overflaten et fargespill som fremstår levende og flyktig.

Korpus betyr kropp, og her kommer forholdet mellom verket og betrakterens kropp inn i bildet. Metallformene i verket minner oss om kroppens ømfintlighet, og virker på oss på en nær måte. De skjøre flakene ser krakelerte og uttørkede ut, som en hud som går i oppløsning.

Kunstneren henviser til sommeren 2018, da rekordvarme og tørke rammet Skandinavia og lot oss erfare

klimaendringer på nært hold – ikke lenger som noe fjernt som rammer steder langt borte. Den hardføre naturen viste noe av sin sårbarhet. Det som fremstår som stabilt, er også forgjengelig.

Verket stiller oss ansikt til ansikt med bristepunktet. Et bristepunkt som finnes i kroppen, i materialets eksistens og i klimaendringene. Hvor når vi dette bristepunktet, når skal man stoppe?

Vinnerverket er særdeles godt gjennomført som helhet og i alle detaljer. Det er særlig den nyskapende bruken av korpusteknikken som gjør møtet med verket så kraftig og intimt.

Finn Erik Alsos' minnepris 2020 går til Sofia Karyofilis for verket «Etter tørke» (2019)

Tidligere vinnere av Finn Erik Alsos' minnepris

Vidar Koksvik, glass	2019
Sidsel Hanum, keramikk	2018

This year's commemorative prize goes to the artist behind a work that has an interesting common denominator with the work that won the debutant prize. Visually, the idiom is totally different, but in both works the threshold of pain and vulnerability are presented as important and thought-provoking pivotal points.

In this work the previously mentioned struggle with the material is highly present. The material is pressed to its extreme limits, and the same applies to the artist's body. Both are stretched to a point of pain, which is clearly evident in the viewer's encounter with the work.

The work is executed in hollowware, an ancient and traditional technique, where the metal plate is slowly hammered into a hollow object, such as a bowl or a pot. Very few practice this technique today. The work of hammering can be enormously taxing and time consuming. Knowing that we have machines to do the work of shaping objects perhaps makes the strength and patience required for hollowware work seem even more arduous.

This year's winner opposes such attitudes and makes the process even more demanding. The metal plates are pounded beyond the hollow vessel until they are as thin as a wafer. The artist possesses an experience-based skill that makes it possible to work in this manner. At the same time, the potential artistic modes of expression for hollowware are transformed to the point of becoming unrecognizable.

Finn Erik Alsos' commemorative prize

This experimental way of working with metal makes the hard material appear fragile, pliable and expressive. The copper plate has to be warmed up each time it hardens as a result of the repeated hammer blows, creating a patina that brings a play of colour to the surface that seems alive and evanescent.

In Norwegian hollowware is known as "korpus" (corpus), which means body, and this is where the relationship between the work and the viewer's body comes into play. The metal shapes in the work remind us of the body's sensitivity, and has an intimate effect on us. The fragile metal sheets appear cracked and dried out, like skin that is decomposing.

The artist points to the summer of 2018, when the record heat and drought affected Scandinavia and allowed us to experience climate change at close range – no longer as a remote phenomenon that affected regions far away. Resilient nature revealed its vulnerability. What appears to be stable is also transitory.

The work puts us face to face with a breaking point. A breaking point that exists in the body, in the material's existence, and in climate changes. When do we reach this breaking point? When should one cease one's actions?

The prizewinning work is exceptionally well executed as a whole and in all of its details. It is the innovative use of the hollowware technique in particular that makes the experience of this work so powerful and personal.

Finn Erik Alsos' Commemorative Prize 2020 goes to Sofia Karyofilis for the work "Etter tørke" (After the Drought) (2019)

Previous winners of Finn Erik Alsos' Commemorative Prize

Vidar Koksvik, glass	2019
Sidsel Hanum, ceramics	2018

Finn Erik Alsos muitobálkkašupmi

Dán jagi muitobálkkašupmi juhkkoujuvvo dáiddárii gean dáidagis lea miellagiddevaš oktasašvuotta debutántabálkkašumi dáidagiin. Visuálalaččat leat ovdanbuktinhámit áibbas goabbatlárganat, muhto goappaš dáidagiin ovdanboahá bávččasrádji ja hearkivuotta dehálaš ja mearkkašahhti jorggáldahkan.

Idán dáidagis lea namuhuvvon dáistaleapmi ávdnasiin garrasit sajis. Ávnnas giedahallojuvvo nu ollu ja garrasit go fal lea vejolaš, dan seamma dahká dáiddára gorut. Sihke ávdnasa giedahallan ja dáiddára iežas fámut fanahuvvojit nu guhkas go maid girdet, man čielgasit oaidná go deaivvada dáidagiin.

Dáidda lea hábmejuvvon korpusiin, mii lea boares árberikkis teknihkka, mas metallapláhtta siivvožiid derpojuvvo skoavddas ávdnasii, ovdamearkka dihte lihttin ja gievdnin. Eai leat nu gallis geat dán teknihkka dán áigge geavahit. Veažirdanbargu sáhtta leat lossadis ja áddjás bargu. Go mis dál leat mašiinnat mat hábmejít ávdnasiid midjiide, de nanusvuotta ja gierdevašvuotta mii gáibiduvvo korpusbarggus, sáhtta leat vel losibut.

Bálkkašumi vuoti vuosttilda diekkár guottuid ja dagaha proseassa vel eanet gáibideaddjin. Metallapláhtat veažirduvvojit skoavdelihti nuppi bealde, dassázi go šaddet nu asehaččat go lastta. Dáiddár bisuha vásihuvvon máhtolašvuoda mii dagaha vejolažžan dán ládje duddjot. Seammás rievdaduvvo báhkkodanvejolašvuotta korpusis dovdameahtumiin.

Bargat geahččalanvuogi mielde metallain dagaha ahte gara metálla rievdá ja šaddá hearkin, dimis ja ekspressiiva. Veaikepláhtaid šadde fas oddasit liekkadit go dat čosko dađistaga veažirdeamis ja pláhta garai, ja šaddá olggoš

mii dagaha ahte šaddá ivdnás olggoš mii lea dego ealas ja nohkavaš.

Korpus mearkkaša rumaš, ja dás gesso gaskavuotta dáidaga ja geahčči gaskkas gova sisa. Dáidaga metallahámit muittuhit rupmaša raššivuoda, ja váikkuhit min lagas ládje. Hearkkes lasttat orrot luoddanan ja goikan, dege liikii mii lea guohcageamen.

Dáiddár čujuha 2018 geassái, go báhkkaolahus ja goikkádat čuozaí Skandináviai ja dagahii ahte beasaimet vásihit dálkkádatrievdademiid iežamet lahkosis – iige šat juoga mii čuohcá báikkiide eará guovlluin guhkkileppos eret. Ceavzilis luondu vuosihii veaháš iežas hearkivuodas. Dat mii orru stádis, lea maidáí nohkavaš.

Dáidda bidjá vuosihá midjiide gierdevašvuodaráji. Gierdevašvuodaráji gávdno rupmašis, ávdnasa leahkimis ja dálkkádatrievdademiin. Goas mii ollet gierdevašvuoda rádji rádjai, ja goas mii fertet bisánit?

Vuoitodáidda lea earenoamáš bures hábmejuvvon ollislašvuotan bienasta bitnii. Lea earenoamáš korpusteknikka odda geavaheapmi mii dagaha ahte deaivvadeapmi dáinna dáidagiin šaddá nu fámoláš ja intiima.

Finn Erik Alsos 2020 muitobálkkašupmi juhkkoujuvvo Sofia Karyofilisii dáidaga «Etter tørke» (2019) ovddas.

Finn Erik Alsosa muitobálkkašupmi ovdeš vuoitit

Vidar Koksvik, glássa	2019
Sidsel Hanum, bálseduodji	2018

Om kunstnerne

Sofia Karyofilis er født i 1978 og oppvokst i Oslo. Hun gikk ut med BA fra avdeling for Metall- og smykkekunst ved KHiO i 2012 og MA fra samme avdeling i 2014. Med metall som hovedmateriale modellerer hun fritt med utgangspunkt i korpustradisjonen. Hun arbeider i spennet mellom det å strekke materialet til det brister og å holde igjen med minst mulig inngripen. Slik gjengis både ytre omstendigheter og indre tilstander. Hun søker etter spor av hendelse og erfaring og etter bredden i materialets språklige masse.

Linda Morell er født i 1993 i Halmstad og bor og arbeider i Bergen. Hun gikk ut med MA i samtidskunst i 2019 ved Kunstakademiet, Institutt for samtidskunst, UiB og har tidligere studert ved Umeå Konsthögskola. Morells praksis utforsker kropp og skulptur med vekt på faggrupper som keramikk, stål og glass. Med utgangspunkt i et medisins- og kulturhistorisk perspektiv, anvender hun materialenes egenskaper for å undersøke forholdet mellom det kunstige og det kroppslige.

About the artists

Sofia Karyofilis was born in 1978 and grew up in Oslo. She earned her BFA in Metal and Jewellery at the Oslo National Academy of the Arts (KHiO) in 2012, and her MFA in the same medium in 2014. With metal as her primary material, she models freely based on the hollowware tradition. She works within the extremes of stretching the material to the breaking point, and holding back with the least possible intervention. In this way, both external circumstances and inner states are reproduced. She looks for traces of incidents and experience and for the scope of the material's vocabulary of mass.

Linda Morell was born in 1993 in Halmstad and lives and works in Bergen. She graduated from the Institute of Contemporary Art, at the Bergen Academy of Art and Design, with an MFA in Contemporary Art in 2019, and has previously studied at the Academy of Fine Arts, Umeå, Sweden. Morell's practice explores body and sculpture with an emphasis on mediums such as ceramics, steel and glass. Based on medical and cultural history perspectives, she makes use of the characteristics of the materials in order to examine the relationship between artificial and corporal factors.

Dáiddáriid birra

Sofia Karyofilis lea riegádan 1978 ja bajásšaddan Oslos. Son gearggai BA Metálla- ja čikŋadáidaga ossodagas KHiO:s jagi 2012 ja MA seamma ossodagas jagi 2014. Metálla válđoávdnasiin son luvvosit duddjo korpusárbevieru vuolggasaddjin. Son bargá dan gealdagasas ahte son fanaha metálla dassázi go dat boatkana ja unnimus lági mielde dan geahččala eastadit. Nu sihke olgguldas dilálašvuodat ja siskáldas dilálašvuoda almmuhuvvojit. Son ohcala dáhpáhusaid ja vásáhusaid bálgáid ja govodoga ávdnasa gielalaš hivvodagas.

Linda Morell lea riegádan jagi 1993 Halmstadas ja orru ja bargá Bergeinis. Son válđdii MA dálááiggedáidagis jagi 2019 Dáiddaakademijjas, Dálááiggedáidaga Instituhtas, UiB ja lea árabut válđán oahpu Upmi Dáiddaallaskuvllas. Morella práksis suokkarda rupmaša ja bázzi mas deattuha fágajoavkkuid nugo bálseduoji, stálla ja láse. Dálkkaslaš- ja kulturhistorjjálaš beali vuolggasaddjin, son geavaha ávdnasiid iešvuodaid suokkardit gaskavuodaid gaskal dan mii lea goansta ja dan mii lea rumašlaš.

Merknad Notice Mearkkašupmi

Kunsthåndverkprisen fra Bildende Kunstneres Hjelpfond (BKH) deles dessverre ikke ut i 2020. Årsaken er de økonomiske konsekvensene koronasituasjonen har på kunstomsetningen i Norge og dermed også på kunstavgiften og de tilgjengelige midlene i BKH.

The craft prize from the Relief Fund for Visual Artists (Bildende Kunstneres Hjelpfond) will unfortunately not be awarded in 2020. This is due to the economic consequences caused by the Corona pandemic on the sale of art in Norway, and thereby also on the art tax and BKH's available funds.

Bildende Kunstneres Hjelpfond (BKH) giehtadáiddabálkkašupmi dađi bahábut ii addojuvvo 2020. Sivva dása leat koronadili ekonomaláš váikkuhusat dáidaga gálvojohtui Norggas ja nu maid dáiddadivvagi ja BKH olámuttolaš gaskaomiide.